

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 821/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 182/2004 (po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 586/2012-25 z 12. marca 2013) a jeho uznesením č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 283/2015 a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 283/2015 z 26. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 182/2004 a jeho uznesením č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 283/2015 a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 283/2015 z 26. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 21. septembra 2004 sa začalo konanie o ochranu osobnosti, ktoré bolo pôvodne vedené Okresným súdom Pezinok a od 2. novembra 2004 je vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 182/2004. V uvedenom konaní je sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu. Toto konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, a to ani po rozhodnutí ústavného súdu nálezom č. k. III. ÚS 586/2012-25 z 12. marca 2013 v prospech sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením z 2. júna 2014 okresný súd bez rozumného a presvedčivého odôvodnenia návrh na rozšírenie, resp. návrh na zmenu žalobného návrhu svojvoľne zamietol s tým, že neprípustne a nespravodlivo nepripustil proti tomuto uzneseniu odvolanie s poukazom na § 202 ods. 3 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“), a to na podklade

nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia bez vykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov a vypočutia svedkov súdom. Toto uznesenie je podľa slov sťažovateľa prekvapivé a pre nedostatok dôvodov a absencie riadneho odôvodnenia nepreskúmateľné.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že okresný súd nepripustil voči napadnutému uzneseniu okresného súdu podanie odvolania, odňal mu tým právo riadne konať pred súdom (teda aj pred Krajským súdom v Košiciach), a preto sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu dovolanie. Sťažovateľovi bolo 7. septembra 2015 doručené prekvapivé a arbitrárne odôvodnené uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2015, ktorým dovolací súd bez rozumného a riadne preskúmateľného odôvodnenia dovolacie konanie zastavil. Sťažovateľ v sťažnosti taktiež namietal, že mu dosiaľ nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k dovolaniu, čím mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, pretože sťažovateľ sa k tomuto vyjadreniu nemohol vyjadriť aj napriek tomu, že obsahovalo právnu argumentáciu žalovaného.

Pokiaľ ide o priet'ahy v napadnutom konaní vedenom okresným súdom, sťažovateľ uviedol, že tieto boli konštatované ústavným súdom už nálezom č. k. III. ÚS 586/2012-25 z 12. marca 2013, a je nesporné, že aj po predošlom náleze ústavného súdu okresný súd nekonal vo veci s urýchlením, o vec sa riadne nestaral, čím opätovne porušil zásadu rýchlosti súdneho konania, a to aj napriek tomu, že ústavný súd mu prikázal konať bez zbytočných priet'ahov.

3. V petite svojej sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym súdom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vydaním uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo/283/2015-309 zo dňa 26. mája 2015 porušené boli.

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo 283/2015-309 zo dňa 26. mája 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I vydaním uznesenia č.k. 22C/182/2004-265 zo dňa 2.6.2014 porušené boli.*

4. *Uznesenie Okresného súdu Košice I č.k. 22C/182/2004-265 zo dňa 2.6.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

5. *Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní č.k. 22C/182/2004 aj po vydaní Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 586/2012-25 zo dňa 12. marca 2013 porušené boli.*

6. *Okresnému súdu Košice I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 22C/182/2004 konal.*

7. *[REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 11.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Košice I povinný mu vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

8. *[REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

9. *[REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktorú je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť na účet advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

5. *Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú*

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

14. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014

14.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

14.2 Nedodržanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti je zároveň potrebné pripomenúť, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

14.3 Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti musel zaoberať v prvom rade otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že táto je vo vzťahu k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014 podaná oneskorene.

14.4 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

14.5 Sťažovateľom podané dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014 nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv, a to z toho dôvodu, že

podanie tohto dovolania nemožno považovať za využitie účinného právneho prostriedku nápravy, ktorý bol sťažovateľ povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Ustanovenie § 236 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa, totiž vylučovalo možnosť podať dovolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, pretože okresný súd nie je odvolacím súdom. Keďže podľa § 202 ods. 3 písm. f) OSP odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014, ktorým súd zmenu návrhu nepripustil, nebolo prípustné, počnúc dňom právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu (29. decembra 2014) mal sťažovateľ možnosť v lehote dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) obrátiť sa vo veci porušenia svojich základných práv alebo slobôd so sťažnosťou priamo na ústavný súd. So zreteľom na deň doručenia predmetnej sťažnosti ústavnému súdu (28. septembra 2015) je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v tejto časti sťažnosti.

14.6 Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

15. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 26. mája 2015

15.1 Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného, arbitrárneho a nepreskúmateľného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

15.1.1 Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

15.1.2 Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že rozhodnutie je založené na právnych záveroch, ktoré v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd postupoval správne, keď po zistení, že dovolanie podal účastník konania, bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal, či dovolaním napadnuté uznesenie je spôsobilým predmetom tohto opravného prostriedku, a vychádzajúc zo zákonného ustanovenia § 236 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolaním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, správne usúdil, že v uvedenom prípade nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v inštančnom postupe, proti ktorému by bolo prípustné dovolanie, a že mu tak na prejednanie predmetného dovolania chýba funkčná príslušnosť, čo predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a čo je dôvodom na zastavenie dovolacieho konania. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je teda presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že túto námietku sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnenú.

15.1.3 Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania (II. ÚS 218/02), sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považoval za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15.2 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

15.2.1 Rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

15.2.2 Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131 a nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

15.2.3 Citovaná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom v súlade so zákonom dovolacie konanie zastavil, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoláva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

15.2.4 Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15.3 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napokon namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže mu dosiaľ nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k dovolaniu, čím mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom, resp. k porušeniu procesných práv sťažovateľa tým, že mu dosiaľ nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k dovolaniu, nemohlo dôjsť, a to vzhľadom na to, že v uvedenom prípade najvyšší súd nepristúpil k meritórnemu preskúmaniu dovolania podaného sťažovateľom a napadnutým uznesením dovolacie konanie zastavil, pretože mu na prejednanie predmetného dovolania chýbala funkčná príslušnosť.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 182/2004

16.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní, ústavný súd uvádza, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa citovaného článku ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

16.2 Ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

16.3 Ak ústavný súd dospeje k záveru, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné posúdiť ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, III. ÚS 52/05) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 252/05).

16.4 Ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

16.5 Z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 ústavný súd posudzujúc napadnuté konanie v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 586/2012-25 z 12. marca 2013, t. j. po 6. máji 2013, zistil, že v predmetnom období okresný súd vykonával procesné úkony v zásade priebežne, pravidelne nariad'oval vo veci pojednávania (pojednávania boli vo veci nariadené na 9. september 2013, 21. február 2014, 7. august 2014, 31. október 2014, 5. február 2015, 11. december 2015, 11. február 2016, 23. jún 2016, 29. september 2016 a 7. november 2016) a jeho konanie nevykazuje obdobia nečinnosti. V čase od 20. januára 2015, keď bolo okresnému súdu doručené dovolanie sťažovateľa ako žalobcu v napadnutom konaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 182/2004-265 z 2. júna 2014, do 13. apríla 2015, keď bol spis zaslaný dovolaciemu

súdu, okresný súd sústredene vykonával úkony spojené s predložením spisu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní. V čase od 13. apríla 2015 do 4. júna 2015 bol spis okresného súdu na najvyššom súde pre účely rozhodnutia o podanom dovolaní, a teda okresný súd počas tohto obdobia vo veci konať nemohol. Ústavný súd pripúšťa, že k predĺženiu napadnutého konania došlo najmä v súvislosti s realizáciou nariadených pojednávaní vo veci, ktoré však boli s výnimkou pojednávaní nariadených na 9. september 2013 a 21. február 2014 (k odročeniu ktorých došlo z dôvodov na strane súdu – práceneschopnosť zákonnej sudkyne a jej odchod do starobného dôchodku) odročené najmä z dôvodu existencie prekážok na strane účastníkov konania (práceneschopnosť, účasť na iných pojednávaniach v rovnakom termíne). K predĺženiu napadnutého konania v súvislosti s odročením pojednávaní nariadených na 7. august 2014 a 31. október 2014 (keď súd zistil, že sťažovateľ sa nachádza vo väzbe, a v súvislosti s tým zisťoval adresu ústavu na výkon väzby) došlo aj neposkytnutím potrebnej súčinnosti súdu sťažovateľom v tom zmysle, že sťažovateľ súdu neoznámil adresu ústavu na výkon väzby, v ktorom sa v čase nariadenia predmetných pojednávaní nachádzal. Sťažovateľ taktiež neoznámil súdu, že sa v čase pojednávania nariadeného na 29. september 2016 bude zdržiavať 2 mesiace v zahraničí. Súd sa o tejto skutočnosti dozvedel iba z vrátenej zásielky, ktorej obsahom bolo oznámenie termínu pojednávania. Okresnému súdu tak možno vytknúť len prietahy spojené s odročením pojednávaní nariadených na 9. september 2013 a 21. február 2014, ktoré boli odročené z dôvodu existencie prekážok na strane súdu, t. j. z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne (v prípade pojednávania nariadeného na 9. september 2013) a z dôvodu jej odchodu do starobného dôchodku (v prípade pojednávania nariadeného na 21. február 2014). Podľa názoru ústavného súdu však uvedené prietahy nemožno považovať za také významné, ktoré by bolo možné posúdiť ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16.6 Vzhľadom na to, že argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby bola sťažnosť v tejto časti prijatá na ďalšie konanie, ústavný súd na základe uvedeného podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol vyhodnotiac ju ako zjavne neopodstatnenú.

16.7 Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľ za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priesťahom alebo by činnosť okresného súdu bola neefektívna, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

17. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016